

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 5.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonce
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 31. Januar 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Vort Hærvæsen og vore Officerer.

Med Kvindesagens Fremgang vinder Fredstanken flere og flere Talsmænd. Dybt og stille som en levende Understrøm har Troen paa Fred mellem Nationerne løbet sin rolige Gang gennem „de stummes Lejr“. Ofte svulmende af Sorg og Harme, naar Broder stod imod Broder og naar den elskede drog bort for aldrig mere at vende tilbage; men ties i Sorgen skulde der, thi Kvindens Menneskehjerte har kun Ret til dette ene at lide i det skjulte. Men nu, da Kvindebevægelsen dog i nogen Maade har faaet Luft, har mange Kvinder ogsaa faaet Mund og Mæle for at tale Retfærdighedens Sag.

Hvad mener man f. Eks. om Baroness Suttners „Ned med Vaabnene“, som nu snart er oversat i alle Evrobas Sprog. Hvilket uhyre Indlæg for Fredssagen.

Med denne Afvæbningstanke følger umiddelbart et andet Spørgsmaal, som ofte kan høres blandt vore Officersfruer og andre Kvinder, hvis Mænd har sat deres Liv ind paa den militære Løbebane, nemlig: hvad saa med hele vort Hærvæsen og vore Officerer? og derfor vil vi gerne fremsætte vor Mening om denne Sag.

Dog først et Par Ord om vort militære Væsen her hjemme.

Forsvarssagens Venner beskylder os Modstandere af Københavns Befæstning for Mangel paa Fædrelandskærlighed og paastaar, at vi stadig maa stimulere vore taagede Begreber med Stikord som „Militarisme“, „Patriotisme“ o. s. v., hvorfor de nærer en dyb Foragt for os, blandet med Medlidenhed.

Vi er imidlertid af den Mening, at naar Krigsmagten og Hæren ved Rustninger og

Forberedelser til Krige har faaet den Karakter i et Samfund, at den sluger Penge og Kræfter i en Grad, hvorved Borgernes Udvikling og Interesser hæmmes og forsømmes, da er det disse samme Borgeres Pligt at tage Bladet fra Munden og sige: Nej — stans nu. Vort indre Stel tør og bør ikke forsømmes.

Naar vore sultne Skolebørn som smaa visue Blomster skal hænge med Hovedet paa Skolebænken, fordi de ikke kan faa Mad, eller naar den simple Arbejder skal nøjes med et usundt fugtigt Hul til Bolig, som undergraver hans Sundhed, saa burde Forsvarsvennerne hellere her anvende deres Slagord: „hvad der spares i Penge, maa betales med Blod“, thi blodfattig og sjælløs bliver den Ungdom, der har haft en udhungrende Barndom. Og hvis Staten nægter Børnene Brød for at købe Kugler og Krudt, da passer paa den Bjørnsøns Ord: „I hærger Landet, mens I værger det“.

Kan vore krigerske Officerer og de travle Fæstningsbyggere ikke forstaa os, saa kan vi saa inderlig godt forstaa dem.

Det er os nemlig klart, at i samme Forhold, som der gøres videnskabelige Opdagelser i Krigstekniken, i samme Forhold maa der ogsaa fra Hærens Side stilles Fordringer til bedre Skydevaaben, til sindrigere Fæstninger, til en mere veldisciplineret Hær og en længere Uddannelse for Tropperne.

Vi kan forstaa, at intelligente Officerer, der med Alvor følger disse Opfindelser paa det videnskabelige Omraade rundt om i Evropa, maa komme til det Resultat, at skal Danmark staa Maal med en af Stormagterne i en eventuel Krig, da maa der i en ganske anderledes Grad ofres Penge til Fæstningsbyggeriet og vore Rustninger.

Hertil svarer vi for fuldt Alvor: Men vi vil hverken have Fæstning eller Krige,

thi vi tror paa Muligheden af en varig Fred mellem Nationerne.

Krigs Forebyggelse ved Voldgift, det er de Tanker, vi Fredsvenner bærer i vort Skjold. Det er i Kraft af en levende Tro paa denne Mulighed, at vi vil stanse Fæstningsbyggeriet, og det er i Kraft af denne Tro, at vi siger: Vi vil ikke finansielt ødelægges ved militære Foranstaltninger, der er Vanvid for et lille Land som Danmark. Og at Voldgiftstanken ikke er Utopi, derom vidner Kendsgerningerne, at talrige Tvistigheder blandt Nationerne allerede nu er afgjorte ved Voldgift, og mange Folk derved sparede for blodige Krige.

Spørgsmaalet stiller sig da ganske naturligt: hvad da med hele vort Hærvæsen, vore Officerer, Underbefalingsmænd, hele den Skare af Mænd, som har ofret Tid og Kræfter paa deres Uddannelse?

Ingen af disse vil være overflødige, saa lidt som deres Kundskaber og Arbejde, dersom Krigene afskaffes. Vi har netop i Fredstid Brug for alle deres Kræfter, ikke til at ruste Folket eller forberede det til nye Krige, men til at lære de unge at leve for Fædrelandet. Vi indretter og omdanner vore Kaserne til Gymnasier og Ungdomsskoler og vore Officerer til Lærere for disse.

Da blev Værnepligten en Velsignelse, dersom enhver ung Mand fik Lov at tilbringe en lille Tid af sin Ungdom med at blive Herre over sit Legeme, lære at kende sine fysiske Kræfter og komme i Besiddelse af Udholdenhed ved en systematisk Uddannelse i Gymnastik. Der kunde da fremdeles foretages lange Marschture ude i Landet under forstandig Ledelse for at lære at kende Planter, Naturforhold og Landets forskellige Ejendommeligheder. Der kunde i de stille Timer paa Skolen undervises i Socialøkonomi, Geografi, Matematik, Fysik og Sprog; men